

בית כנסת קריית גלילות
נוסד 1975 רז"ה האזנים ויגד 5 ראשלי"צ

כולל רב פעלים "בן איש חי"

בראשות הרצה"ג חנן קבלן שליט"א
יוצא לאור ע"י אברכי הכולל הי"ו

מפטירין: "בן אדם דבר"

פרקי אבות פרק ג' / יום ב' פסח שני

ברכת הלבנה

סוזק"ל: ליל שני כל הלילה

אַחֲרֵי קִדְּשִׁים

הדלקת נרות: 19:07

מוצאי שבת: 20:08

מוצאי שבת ר"ת: 20:41

הבעיה זה שאתה שותק!

את קול ה' הוא זכה להתייחד עם ה', אתם יודעים, בשביל לשמוע את קול ה', בתוך ההמולה של העולם הזה שמשגע אותנו, צריך להיות ממש ממש בשקט, בדממה, ומעבר לזה חייבים להיות בשמחה, הכניסה לעצב אסורה, שהרי אין השכינה שורה לא מתוך עצבות, יעקב אבינו שבכה על בנו נסתלקה ממנו שכינה עשרים ושתיים שנה, זה לא עונש, פשוט כשאדם עטוף בכאבו אתה יכול לנסות לדבר איתו, אתה יכול אפילו לצעוק הבעיה היא אין מי שישמע אבל כאן אצל אהרון, נתייחד אליו הדיבור, הוא שומע את קול ה' כי הנפש רגועה והוא זוכה שהדיבור הזה מתייחד אליו, כביכול ה' מתייחד איתו והוא מתייחד עם ה' וכי יש מעלה גדולה מזו.

אתם יודעים הבעיה הכי קשה עם השיפוט והכעס, היא היום שאחרי, כשאנחנו כועסים על מישהו, אחרי שהוא עשה לנו משהו, אנחנו עורכים לו משפט שדה בהליכים מזורזים, במעמד צד אחד, שכולל גם הוצאה להורג רוחנית. זה נורא ואיום מה שמתחולל בקרבנו, אבל הבעיה החמורה יותר היא, שאחרי כל זה, אנחנו כבר לא מסוגלים לשמוע אותו, אפילו אם הוא יצעק אנחנו כבר קברנו אותו אי אפשר לשמוע, אפילו אם הוא מבקש לייחד איתנו את הדיבור אנחנו לא מסוגלים באמת להיות איתו באותו חדר, שלא לדבר על להתייחד איתו מנטלית.

במיוחד בימים אלו ימי פטירת תלמידי רבי עקיבא, כשהעולם סביבנו, משדר כל הזמן שככל שאתה יותר ביקורתי אתה יותר חכם, אם אתה יכול לרדת על מישהו, ולחשוף לעין כל את מחדליו, זה הסימן שאתה שווה משהו, וציניות היא סימן לעומק מחשבת, אולי נבין שלבקר זו חכמה מאד קטנה.

מה דעתכם בתוך הסער הזה לייצר אי של שפיות, של הבנה שאנחנו לא באמת מבינים מה מתחולל בנפש האדם השני ולא הגענו למקומו, [וגם לא היינו רוצים להגיע לשם], להוריד את משקפי השופט, ופשוט להסתכל אחד על השני בעיניים נקיות של חבר של אוהב, אם אלה יהיו העיניים תהיו בטוחים שגם המבטים ייפגשו, ואז אז יתייחד הדיבור נזכה לשמוע ולהבין את הדיבור האחד של השני,

אם נניח לרגע לכל ההמולה שבחוץ ושבתוכנו, אם לנוכח בעיות וכאב נדע גם לדמום נזכה שגם איתנו יתייחד הדיבור. (הרה"ג ניר אריאל שליט"א)

לא יודע אם זה הטבע שלנו, או שזו רק רוח התקופה, אבל בטח גם אתם שמתם לב שכל נהג מונית כאן מחזיק בהשקפת עולם מאד ברורה וסדורה על כל נושא ועניין, וכל אחד מאיתנו כאן חוץ מזה שהוא מומחה משפטי, מעבר לזה הוא גם העד שידוע הכל, וגם המוציא לפועל, אולי זו התקשורת אשמה ואולי היא רק מראה...

בכל מקרה לא זו הנקודה החשובה כי אם היינו מצליחים להשאיר את הלכי המחשבה האלה, מחוץ לבית ולחברה הקרובה שלנו זה היה אולי נסלח, אבל זה כל כך חדר, וכל כך התלהבנו מהפוזזה הזאת עם פטיש המשפט בידנו, ועם האזיקים משתלשלים מציידנו שאנחנו רק מחפשים למי אפשר לדפוק בראש, ולהרביץ איזה משפט, ואם אמרנו אולי זו טעות ובלי כוונה, הרי שזכינו לדון לכף זכות וישבנו על כסא רחמים, אשרינו שופטי חסד אנחנו, אך המשנה באבות מלמדת אותנו שעצם הגישה הזאת בטעות יסודה. המשנה זועקת "אל תדון את חברך"... זאת אומרת מי בכלל הושיבך על כס המשפט שתתחיל לדון את כולם, מי לשבט מי לחסד, ותוציא פסק דין מי צודק ומי פחות, אתה לא שופט! צא מהתפקיד. לא צריך לדון לכף זכות, כשאין לך סמכות דיון.

בפרשה אחרי מות שני בני אהרון, לאחר המקרה הטראגי שכוה, כשלאדם רגיל עולות מאליהם שאלות ותהיות למה דווקא אני? למה הילדים? הם היו צדיקים! וכו'.. אהרון לא רק שלא שואל שאלות ולא מטיח דברים כלפי מעלה, גם אין לו בפנים שאלה, שעליה הוא צריך לענות לו תשובה... "וידום אהרון"... דממה.

אהרון דומם. וכאן יש להתבונן בהבדל שבין שקט לדממה, שקט זה דבר יחסי כלפי הרעש, לדוגמא: ניתן לדבר בשקט, אך לא ניתן לדבר בדממה. אהרון שם עצמו כדומם, כארון, שולחן. אני לא שופט ואני בטל לא צד לשאול שאלות ולתרוץ תירוצים, כלפי הנהגת ה' אהרון דומם!

האברבנאל מבאר, שדממה זו היא פנימית היא לא השתקה של קולות המבקשים לבקוע מתוכי, זו לא שתיקה רועמת שכואבת לשני הצדדים פי כמה מכל דיבור אלא "הוא עניין סבלנות ודממת הנפש, שלא תחשוב מחשבות יגון והרהורי צער... ותשקוט נפשו ממהומות כאב או קנאה, ושקט לבו מצער, ודבקה נפשו בה"

והנה המדרש ורש"י אומרים, מה שכן קיבל, אהרון על דממה זו, שנתייחד אליו הדיבור מאת ה', הוא זכה לשמוע

"אחרי מות שני בני אהרן": נאמר בזוהר הקדוש, כי נדב ואביהו עדיו היו למטה מעשרים שנה, ולפיכך נקראו "בני אהרן", כלומר בני ברשות אביהם.

אם כן, נשאלת השאלה: כיצד נענשו, והלא כלל הוא בדינו שאין מענישים לו לאדם מן השמים בטרם מלאת לו עשרים שנה?

ברם אומר בעל "הדרש והעיון" מדברי רבותינו בתלמוד (ברכות לא:): מסתבר (לפי הצ"ח שם), שקטן פיקח ובר דעת מופלג נענש אפילו לפני גיל עשרים. (לפיכך אמר עלי הכהן לשמואל בהיותו נער בן שנתיים, שהוא חייב מיתה לפי שראה - את גודל חכמתו).

זהו שאומר כאן הכתוב: "אחרי מות שני בני אהרן" ואם - תשאל כיצד נענשו לפני גיל עשרים? הרי מיד משיב על כך הכתוב: "בקרבתם לפני ה'" מכיון שהיו גדולים בדעת - ובמדרגה, עד שנתקרבו מאוד אל השם יתברך, לפיכך "וימותו" אף כי אחרים בגילם עדיין אינם בני עונשין... - (מעש"ת).

"קדושים יהיו לאלוקיהם ולא יחללו שם אלוקיהם": היהודי הינו "שגרייר" של הקב"ה בכל מקום שנמצא הוא בן לעם הנבחר ע"י בורא כל העולמים, להיות העם של מלך מלכי המלכים, עליו להתנהג בהתאם, מה שמתאים לגוי לא מתאים ליהודי.

יהודי אחד ישב פעם באמריקה בחדר המתנה לרופא עם קבוצת אינדיאנים, בשלב מסוים נודע לאנשי הקבוצה שהיושב ממולם ממוצא יהודי, ההתרגשות שאחזה בהם לא ניתנת לתיאור, הם רק שמעו על כך שיש כזו אומה קראו בספרים אבל מעולם לא ראו מישהו ששייך לאומה חשובה זו. וביראת כבוד שאלו האם אתה יהודי? משקיבלו תשובה חיובית שאלו, תאמר לנו בבקשה איך ההרגשה שלכם בתור העם הנבחר? ולמשל מה אתה חושב כעת? ועוד כהנה שאלות של התעניינות מירבית, בדבר מופלא שהתוודעו אליו לראשונה. ואכן כך הם פני הדברים "עם נבחר", מחשבות מסוג אחר, רצונות מסוג אחר, דיבורים מסוג אחר, ובכלל, חיים מסוג אחר.

"בצדק תשפוט עמיתך": רש"י: "כמשמעו. דבר אחר, הוי דן את חברך לכף זכות". שני אנשים נסעו במטוס, האחד פתח חבילת וופלים והתחיל לאכול, הוא קם לבדוק משהו וחזר למקומו והנה הוא רואה, שעל כל וופל שהוא אוכל גם שכיני לוקח מהחבילה ואוכל, כעסו גבר עד להשחית ועוד יותר כאשר בופל האחרון שכיני מושך את ידו באבירות כדי שהוא ייקח את הוופל האחרון, מיודענו היה רותח כאש להבה אך נימוסיו מנעו ממנו להגיב הוא בלע את עלבונו והבליג,

כשהגיעו לשדה התעופה ירדו מהמטוס, מיודענו מכניס ידו לתיק ורואה חבילת וופלים פתוחה, מתברר שכאשר קם דחף את חבילת הוופלים הפתוחה לתיקו, וכשחזר למקומו שכח שהכניס את חבילתו, והוא זה שלקח וופלה אחר וופל מחבילתו של השכן, אם היה דן לכף זכות היה מבין שמהו קרה כאן ולא היה חושד באדם תרבותי שיעשה דבר טיפשי שכזה.

"לא תיקום ולא תיטור... ואהבת לרעך כמוך אני ה'": התורה מצווה ציווי קשה וכבד, עשו לך עוול? תבליג! תתעלם! מיישהו הציג לך, ובא לבקש ממך טובה - עשה לו, אל תזכיר לו את העבר במילה אחת! כיצד אפשר להתנהג כך?

בירושלמי (נדרים פ"ט ה"ד) המשילו משל מי שביקש לחתוך בשר ובטעות פגעה הסכין בידו השמאלי, האם היד שמאל תחטוף את הסכין ותנעץ אותה ביד ימין כנקמה? אלא כמו שיד אחת לא נוקמת בשניה, כך יהודי אינו נוקם ונוטר לחבירו. מדוע אין היד נוקמת בחברתה? כי שתיקן איברים של גוף אחד. אף כל יהודי הוא כאיבר מאיברי האומה כולה, המאוחדת בדבקוה בוראה "אני ה'" איביכם ומאחדכם.

ובספר החינוך כתב: שיידע האדם ויתן אל לבו כי כל אשר יקרהו מטוב ועד רע הוא סיבה שתבוא עליו מאת ה' ברוך הוא. ומיד האדם מיד איש אחיו לא יהיה דבר בלתי רצון ה' ברוך הוא, על כן כשיצערורו או יכאיבוהו אדם, יידע בנפשו כי עוונותיו גרמו, וה' יתברך גזר עליו בכך, ולא ישית מחשבותיו לנקום ממנו, כי הוא אינו סיבת רעתו, כי העוון הוא מהסבב.

ולפי ביאורו מפרש הכתוב "לא תיקום ולא תיטור" אלא תאהב לרעך כמוך גם אם הרע לך, ומדוע? כי לא הוא שפגע בך אלא "אני ה'" שלחתי, עקב עוונותיך.

"הוכח תוכיח את עמיתך": רבינו הבן איש חי זצ"ל תמה מדוע כפל הכתוב הוכח תוכיח והשיב על פי מעשה באחד שגנב לחם לבני ביתו ונתפס, וציוה המלך לתלותו, רגע לפני, ביקש הנאשם לומר למלך דבר מה, היות ויש בידו מרקחת מיוחדת שאין איש מודע לה וחבל שתדע עמו אל הקבר וביקש הנאשם שיקחוהו למלך וימסור לו דבר זה, הסכים התליין ולקחו למלך, וכך אמר למלך שרוצה למסור לו דבר המרקחת, הסתקן המלך והסכים להניח לו עד שימסור פרטי המרקחת הנפלאה וכה אמר הגנב למלך שיש בידו לרקוח מיני בשמים שונים ואח"כ שותלים אותם באדמה ומצמיח עץ בתוך חצי שעה! ויהי לפלא בעיני כל השומעים וציוה המלך ליתן לו כל החומרים,

כשסיים הודיע שכעת צריך לשתול מרקחת זו אבל אי אפשר בסגולת המרקחת רק מי שמעולם לא גנב, והיות והוא נכשל בגניבתו לא יוכל לשתול בעצמו וביקש מאחד השרים הממונים על משמר המלוכה שישתול המרקחת גמגם הלה והצטדק שפעם אחת היתה ידו במעל ואינו יכול בעצמו לשתול, המשיך בנאשם וביקש משר האוצר שהוא ישתול את המרקחת אבל גם הוא כקודמו הצטדק שאינו יכול לומר במאה אחוז שלא מעל בגניבה ובלית ברירה ביקש הנאשם מהמלך שהוא בכבודו ובעצמו ישתול אבל כקודמיו התנצל המלך שבילדותו חמד את שרשרת הזהב של אביו ונטלה לעצמו.

ואז נפל הנאשם לרגלי המלך ובכה ואמר המלך רואה שאין כאן אחד אפילו המלך בכבודו ובעצמו שלא נאשם בגניבה, ומדוע הושת עלי עונש חמור כזה ומה עוד שאני לא גנבתי אלא לצורך אוכל לבני ביתי ואתם סתם מעלתם בגניבה, הודה המלך על דברו ופטרו לשלום. לפי זה ביאר הרב בן איש חי שעל כל אחד לפני שבא להוכיח את חבירו עליו לעשות "תוכיח" לעצמו לראות אם אינם נאשם בדבר זה או בדברים אחרים, הלא כמה פעמים הכעסת את בוראך ועם כל זה התנהג אתך בארך אפיים, גם אתה תתנהג עם זולתך כן, וממילא כשיתנהג אדם בדרך זו יתקיים המשך הפסוק "ולא תשא עליו חטא" יתגמדו כל העוולות והחטאות שאתה רוצה להוכיח את חבירך שעשה לך עוולה.

"ושמרתם את חוקותי ואת משפטי אשר יעשה אותם האדם וחי בהם": ביאר רבינו ישראל מאיר הכהן בעל החפץ חיים זצ"ל במשל נאה: מלך נטע ליד ארמונו גן נהדר, ונטע בו כל עץ נחמד למראה וטוב למאכל, מעוטרים בציצים ופרחים, מקסימים עין רואם, ומשמחים לב כל מבקר הגן. מומחים מיוחדים העמיד המלך לטפל בכל נטיעה ונטיעה. וברוב טובו ציוה המלך להשאיר את שער הגן פתוח לכל אדם הרוצה להתענג באויר הצח של הגן.

יום אחד כשהציץ המלך מתוך חלון ארמונו, ראה אדם שובר את הגדר סביב לגן עושה פרצה קטנה ונכנס בה. שתק המלך ולא אמר דבר. ויהי ביום השני מבחין המלך שוב באותו אדם איך שהוא מלקט מפירות העץ ושם בתיקו, המלך גם על זה עבר בשתיקה. למחרת שמע המלך איך שברנש זה אומר לעצמו: מדוע אטרח לקטוף מהפירות. אקצוץ ענף שלם עם פירותיו ואטלנו לביתי...

חמת המלך גברה מאוד, לא די שאינו מעריך את העצים הללו, אלא עוד מחבל בענפיהם וקוצץ בנטיעותיהם. אבל המלך הסבלן חיכה והמתין לדעת מה יהיה בסופו של סיפור, כי הלא תמיד בידו להענישו על סכלותו.

ביום הבא הגיע הסכל שוב ובטיפשותו חשב שהמלך אינו או ישן בארמונו, והחליט לעקור את אחד מן העצים מהשורש.. ברגע שהתחיל במלאכתו פקעה סבלנותו של המלך ושלח את שומרי הגן לאסרו ולהענישו כראוי על כל גניבותיו.

הנמשל: המלך הוא בורא העולם, ארמונו נהדר, שמים וארץ. הגן הנאה הוא התורה הקדושה. הפירות, הפרחים והענפים אלו הן המצוות. התורה משיבת נפש, ומצוותיה משמחי לב, ונותנת לאדם חיים ואושר. האדם הנבון שלומד את חכמתה שאין לה קץ ותכלית, מודה לנוות התורה בכל לבו ונפשו. וזהו מה שנאמר: "ושמרתם את חוקותי ואת משפטי וחי בהם".

לצערנו ישנם אנשים שפורצים את גדרי הגן, עוברים על תקנות חכמינו ז"ל. עוקרים את הפירות עוברים על מצוות ה'. ולאחר מכן יוצאים לעקור את עץ החיים כולו משורשיו. מהרסים את התורה והיהדות. סוף שיבוא בעל הכרם ויכלה את מהרסיו כי אין מנוס ומפלט ממנו.

"לא תלין פעולת שכיר אתך": הרה"ק רבי משולם זושא

מאניפולי זיע"א, היה כידוע עני ואביון. מסופר: פעם החליט העריק לשמח את זוגתו הרבנית ולקנות לה שמלה חרשה. חסך פרוטה לפרוטה וכשהצטבר אצלו סכום מתאים, נתנו לאשתו לתפור לה שמלה, שמחה הרבנית, קנתה בד ומסרתו לחייט. החייט שהיה אף הוא עני מרור ובתו עמדה להינשא, עמל על השמלה במשך שבוע ימים, סיימה ובא למוסרה, ראתה הרבנית שפני החייט נפולים, ושאלה אותו לסיבת הרבה, נאנח ואמר לה, כשעסקתי בתפירת השמלה נכנס אלינו חתננו המיוער, ובראותו את השמלה היה בטוח שהיא בשביל כלתו, עכשיו שלקחתיה למוסרה לרבנית, כעס ואף איים לבטל את השידוך.

נכמרו רחמיה של הרבנית על החייט האביון ונתנה לו את השמלה במתנה עבור בתו. כששמע רבי זושא את המעשה שיבח אותה מאוד, ואח"כ שאל את הרבנית, "ואת שכר עבודתו שילמת לו?" תמחה הרבנית והרי את השמלה כולה נתתי לו? השיב רבי זושא, מה ענין מתנה לשכר, האביון הזה הלא ישב ועמל שבוע ימים לא בשביל בתו אלא בשבילך, וציפה בכליון עיניים לקבל את שכר עבודתו, כדי לקנות לחם לילדיו, וכי משום שנתת מתנה לבתו, מותר לנו עתה לקפח את שכרו? מיד הלכה הרבנית ושילמה לחייט את שכרו.

"ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי שבת שבתון":

מסופר על הצדיק רבי שלום שבדרון זצ"ל שפעם אחת בשהותו בשבת בבית משפחה באמריקה נכנס לאחד החדרים לאחר סעודת ליל שבת, ובהיכנסו הבחין שהנה החשמל דולק. וידע בבירור שבכניסת השבת לא היה האור דולק בחדר זה. הרב חשש מאוד שמא גרמה פתיחת הדלת להדלקת הנורה, כך שיוצא שהוא זה שהדליק את החשמל בכניסתו. בשבת בבוקר ניגש הרב למארחו ובסערת כאב שאל על הטכניקה המודרנית, האם פתיחת הדלת גורמת להדלקת האור? בני המשפחה שהבינו את חששו, וראו גם את החיוורון על פניו, תיכף הרגיעו אותו שאין לו מה לדאוג, הילד הקטן של המשפחה הוא זה שלחץ בטעות על מתג החשמל לאחר כניסת השבת... הגיב הרב בצער: חבל, חבל שלא ידעתי, פשוט כל הלילה לא ישנתי מרוב צער ועגמת נפש, לו הייתי יודע הייתי נרדם!...

באמריקה לפני שנים לא רבות חי צדיק גדול, ושמו רבי יעקב יוסף הרמן זצ"ל. וקראו לו "החפץ חיים של אמריקה"... בתו מספרת: בליל שבת אחד התדפק שוטר על דלתנו ואמר: זה עתה קבלתי הודעה שבחנות הפרוות שלכם פרצה שריפה. מכבי האש עושים כמיטב יכולתם להשתלט על הדליקה. עצתי שתגיעו מיד לשם כדי לראות מה קורה. אבא הודה לשוטר, ואמר: זהו יום שבת שלנו. לא אוכל לראות, ואף להיות שם לפני צאת השבת מחר בערב! השוטר הסתכל באבא כלא מאמין, והגיב: מר הרמן, חנותך עולה בלהבות ואתה לא תלך לראות מה קורה שם!?!...

כל השבת לא הראה אבא שום סימן של דאגה, הוא שר זמירות, אמר דברי תורה על השולחן, ואפילו לא מיהר לעשות הבדלה. לאחר צאת השבת... נסע אבא לחנות, מצפה לראות בהריסותיה. ומה נגלה לעיניו? היתה זו חנות הפרוות הסמוכה שעלתה באש!... בחנותו לא נגע אפילו ניצוץ קטן... והתקיימה בו הבטחתו ה' יתברך "אם אתה משמר את שלי" (-שבת) אני משמר את שלך!"

בפרשתנו נצטוונו על לחם הפנים שהיו נאפות בכל יום שישי ומונחות כל ימי השבוע על שולחן הזהב שבמשכן, ובשבת הבאה כאשר יובאו הכיכרות החדשות, יתחלקו ככרות הלחם של השבוע שעבר בין משמרות הכהונה. מצוה זו גרמה לאותו בן איש מצרי שבפרשתנו לפעור פיו בלעג, מדוע מניחים את הלחם שבוע שלם לאבד את טריותו. (עיין רש"י פ' כ"ד פס' ח'). ולא ידע כי נעשה בו נס גלוי, והלחם היה שומר על חומו, ונאמר בו (שמואל א' כ"א, ז) שהיה לווהט כבשעת יציאתו מן התנור.

נס זה היו מראים בכל חג לעולי הרגלים, הלחם החם היה מוציא אדים, עד שכל ישראל ראוהו, לומר "ראו חיבתכם לפני המקום" (גמ' חגיגה כ"ו). נס זה יש בו לקח ומסר לדורות. שהרי השולחן והלחמים רומזים לשפע הפרנסה. וכשאוכלים אותו הכהנים כעבור שבוע, נראה כאילו היום נאפה, ובאמת נאפה בתחילת שבוע שעבר! כך פרנסתו של אדם, כסבור הוא שמרויח רווח "טרי" ולוהט בכל יום של מסחר, והאמת היא ש"מזונותיו של אדם קצובים לו מראש השנה", ולא היו עד כה אלא בהמתנה...

"וספרתם לכם ממחרת השבת": רבינו הרמב"ם זצ"ל

כתב שחג הפסח וחג הסוכות הם שבעה ימים, שכן יש צורך בתקופת זמן של שבוע ימים להסתגל למשמעות המועד ולקחו. ואילו ראש השנה ויום הכיפורים די שיהיו יום אחד. כי תקיעת השופר ויום הצום מעוררים דיים. אבל חג השבועות אין בו מצוה מיוחדת, והתורה לא רצתה להאריכו שכן מעמד הר סיני לא היה אלא יום אחד. מה עשה הבורא יתברך כדי להגדיל את רישומו של היום הגדול, יום מתן תורה, הורה למנות את כל הימים בהם מתקרבם אליו, כמו שהאדם ממתין לבואו של אוהבו וידידו הטוב, שהוא מונה הימים והשעות, ועל ידי כך יפתח לבנו בחג מתן תורה לקלוט כל רשמי קדושתו. בפרשתנו מוזכר המקור לספירת העומר, וכידוע מטעמי הספירה היא להכין את עצמנו לקבלת מתן תורה. ובדרך רמז על פי המשנה: אמר רבי עקיבא אשריכם ישראל לפני מי אתם מטהרים, "מי" גימטריא - 50 והיינו "לפני מי" לפני יום ה-50, שזהו חג השבועות חג מתן תורה, אתם מטהרים - אתם צריכים להיטהר ולהכין את עצמכם, ולאחר מכן - "ומי" מטהר אתכם אביכם שבשמים, "ומי" - וביום החמישים, שהוא חג השבועות, מטהר אותנו אבינו שבשמים.

"והבאתם עומר": בספר "ערוך השולחן" מצביע על דבר מענין המפורש בפרשה במצות הקרבת קרבן העומר בתחילת ימי הספירה הצטוינו להביא קרבן "משעורים" מאכל בהמה ובסוף הספירה בחג מתן תורה נצטוינו להביא ב' לחם קרבן "מחטים" מאכל אדם, מדוע ולמה? התשובה היא בתחילת דרכנו כעם לפני שזכינו לקבל את התורה החשיבות שלנו לא עולה על בהמה ולכן הקרבן בהתאם שעורים מאכל בהמה, אך משזכינו להגיע ליום הגדול של מתן תורתנו הקדושה, זכינו להיות במעלה של "אדם", וממילא הקרבן בהתאם חטים מאכל אדם. ההכנות לחתונה: ימי הספירה, ימי הכנה הם לקבלת התורה. אצל כל חתן וכלה, הימים שלפני החתונה מוקדשים להכנות, אם זה ביגוד, אם זה דירה, חתונה, וכל המסביב, אי אפשר לבוא פתאום בלי הכנה, בחג השבועות נזכה לקבלת התורה אבל צריך להתכונן, להכין את עצמינו להיות ראויים ומוכשרים לקבלה.

פרקי אבות פרק ג': שלשה שאכלו על שולחן אחד, ואמרו

עליו דברי תורה, כאילו אכלו משולחנו של מקום ברוך הוא, שנאמר "וידבר אלי זה השולחן אשר לפני ה'".

לפני עשרות שנים, כאשר מורינו הגאון הרב חיים פנחס שיינברג זצוק"ל כיהן כראש ישיבה בארה"ב, באחד הימים שרר חום גדול וכבד, והבחורים ישבו בתוך בית המדרש, והגו בתורת ה' הקדושה כשנטפי זיעה ניגרים מעל פניהם כנחלים...נחלים של זיעה... באמצע ניגשו כמה בחורים לרב שיינברג, וטענו שאי אפשר להמשיך ככה... בכזה חום... לא שייך... חייבים לעשות משהו!

הרב שיינברג לא ענה, הוא רק לקח אותם לפתח הראשי של הישיבה, ופתח את הדלת, והנה הם רואים, שממול, מעבר לכביש, ישנה חנות של "ייקוי יבש", ובפנים עומד פועל ומגהץ חולצות, כשנחלי זיעה נוטפים ממנו, והוא ממשיך ועובד, על אף החום הכבד עם המגהץ הרוותח שמעלה אדים בידו, כך הוא עובד במסירות נפש...

אז, פנה הרב שיינברג לבחורים ואמר להם, אם בשביל דולר אחד (בזמנם, זה היה המשכורת היומית לפועל) הוא מוכן לעבוד על אף החום הנורא... בשביל דולר אחד... אם כן, אנחנו לומדי התורה הקדושה, שהתורה היא חיינו ואורך ימינו, התורה היא מקור הברכה, על אחת כמה וכמה שעלינו להמשיך וללמוד, ולא לשים לב לא לקור ולא לחום, ולא לשום דבר, רק ללמוד... שווה ללמוד תורה בכל המקומות ובכל המצבים, "כי הם חיינו ואורך ימינו ובהם נהגה יומם ולילה!"

"רבי חנינא בן חכניאי אומר... והמפנה לבו לבטלה הרי זה

מתחייב בנפשו": סיפר בנו של רבינו הקדוש בעל ה"חפץ חיים" זצוק"ל, שפעם נעמדו שני אנשים ליד חדרו של ה"חפץ חיים", מעבר לדלת הסגורה והנעולה. מבפנים הם שמעו את קולו של ה"חפץ חיים", איך שהוא עורך "חשבון הנפש" לפני השם יתברך. ה"חפץ חיים" התחיל לחשב את כל שעות היום, איך ובמה מילא זמנו, וכך הלך ופרט שעה אחרי שעה ודקה אחרי דקה, והכל בפירוט מדויק מה עשה באותו זמן.

ופתאום שמעו, שנאבדו אצלו כמה דקות בודדות, שהוא לא זוכר ולא יודע איפה הם נאבדו ומה עשה באותם דקות. וה"חפץ חיים" עומד ומתאונן על אותם דקות בודדות... ואינו זוכר מה עשה אז... לא לחינם זכה ה"חפץ חיים" לפעול כל כך הרבה בחייו - כידוע, מי שמנצל כל דקה ודקה, רואה את התוצאות...

"כל שמעשיו מרובין מחכמתו, למה הוא דומה, לאילן שענפיו מועטין ושרשיו מרובין שאפילו כל הרוחות שבעולם באות ונושבות בו אין מזיזין אותו ממקומו...": סיפר הגאון הצדיק רבי יחזקאל לוויןשטיין זצוק"ל משגיח בישיבת מיר ופונביז', את שאירע עם הגביר הנודע "מר ששון" מ"יפן".

יום אחד קנה מר ששון מגרש - שטח גדול, באחת מערי יפן, ובנה שם ארמון מפואר... פאר והדר כראוי לעשיר במעמדו... ברבות הימים הבחין שהארמון מתחיל לשקוע... שוקע כפשוטו, סנטימטר ועוד סנטימטר ועוד סנטימטר ועוד... כמובן נבהל, מה קורה, למה הארמון שוקע ומתחיל להיעלם...

לאחר בדיקות ובירורים, התברר שבעצם השטח הזה שימש לפני כמה עשרות שנים בתור... "אתר זבל", את הפסולת של העיר העבירו והעמיסו באותו מקום, עד שהתמלאה הבקעה... ועלתה על גדותיה, ואז החליטו לכסותה בעפר, בשכבה עבה של כמה מטרים אדמה, וכך נקבר הזבל מתחת לאדמה, וכל זה קנה לעצמו הגביר ששון!

ועכשיו, כשבנו עליה הארמון, כיון שיסודותיו לא היו בנויים על קרקע מבוססת ומיוסדת, אלא בסך הכל על ערימה של זבל...

הנה התוצאות... המשיך רבי יחזקאל ואמר: האדם צריך לבנות את עצמו, הוא בונה את עצמו, "להיות יהודי שומר תורה ומצוות", אבל צריך לדעת לבנות, במקום ובדרך שיחזיק מעמד ולא יפול, ואם השורשים רקובים אז הבנין שבונה לעצמו לא יחזיק מעמד, הוא ישקע ויפול.

לא מספיק רק לשמוע וללמוד, צריך בנוסף לזה גם לעשות מצוות בפועל... מצוה ועוד מצוה... מעשים טובים, אלו הם השורשים החזקים שלנו שעל ידם נחזיק מעמד בכל המצבים...

כל הרוחות שבעולם לא יצליחו להזיז אותנו כמלא נימה, וביזה נזכה לקבל פני משיח צדקנו בקרוב, בראש מורם, נמשיך להחזיק מעמד.

"רבי נחוניא בן הקנה אומר, כל המקבל עליו עול תורה מעבירין ממנו עול מלכות...": הגאון החזון איש זצוק"ל המשיך פעם משל נוקב... יהודי עגלון יצא לדרך רכוב על "סוס ועגלה", ובאמצע הנסיעה הגיעו להר... הוא רואה לפניו עלייה תלולה - הר גבוה, והתחיל לפחד, ובצדק... "איך נעלה עם כזה סוס צנום... איך יסחוב הסוס הקטן שלי, את כל העגלה בעליית ההר..." וכך הוא ישב וחשב איך... איך נעלה את כל העגלה עם כל הנוסעים במעלות ההר...

פתאום, אורו עיניו, והכריז "מצאתי רעיון גאוני! 'הגלגלים', איך לא חשבתי על זה מקודם... הרי הגלגלים, הם גדולים וכבדים, מי בכלל צריך אותם, הם סתם תופסים 'טרמפ' על חשבוננו... בואו נוריד את הגלגלים, ונשאיר אותם מאחור, וכך יהיה לנו כמה קילו פחות לסחוב, והסוס יצליח בקלות להעלות את העגלה על דרך המלך... הרי התפטרנו מהמעמסה הכבדה של הגלגלים..."

בין הנוסעים, ישב שם חכם אחד... וצעק בקול גדול, הרי אי אפשר לנסוע בלי גלגלים... עגלה בלי גלגלים זה כמו גוף בלי נשמה, מי יזיז את העגלה? כל מה שהסוס סחב עד הנה זה רק בזכות הגלגלים, הרי-

עדיף להוריד דברים אחרים - מיותרים שנמצאים בעגלה, במקום להוריד את הגלגלים החשובים... אבל מי בכלל שמע אליו, הרי רובם הסכימו עם העגלון, ואחרי רבים להטות... ועל הסוף כבר אין צורך להאריך, איך היו נראים ה"חכמים" ש"התפטרו" מהגלגלים ה"מיותרים". בזמננו, סיים "החזון איש", כשכל העולם נגדנו... בל נחשוב שיש לנו שום סיכוי לסחוב הלאה בלי תורה, תורה זה הגלגלים שלנו, עם ישראל בלי תורה זה כמו עגלה בלי גלגלים, וכמו מאות אלפי חיילים נגד מאות מליוני ערבים צמאי דם, המצוידים בפצצות ומטוסים וטילים מרוסיה וגרורותיה... בפיקוח האו"ם ובעידוד התקשורת... כל כמה שנוסיף גלגלים, נצחוננו ושלומינו יותר מובטחים... כל מה שנוסיף לומדי תורה לעם ישראל, זו ההצלחה שלנו... אין לנו את ה"לוקסוס" לוותר אפילו על לומד תורה אחד... כל גלגל חשוב לנו... "כל המקבל עליו עול תורה מעבירין ממנו עול מלכות". כפשוטו!

"המחלל את הקדשים והמבזה את המועדות וכו' אין להם חלק לעולם הבא": מעשה באדם שהתגורר בבנין בן שמונים

קומות, ודירתו היתה בקומה העליונה - קומה השמונים. יום אחד כשחזר הביתה, ולצער הרב התברר שהמעלית לא עובדת, ואם ברצונו להגיע הביתה עליו לעלות לבד - בכוחות עצמו, לדירתו שבקומה שמונים... וכך התחיל לטפס במדרגות לעבר ביתו, עשר קומות, עשרים, שלושים... חמישים, הוא כבר אוחז בקומה החמישים מתנשם ומתנשף, וכך הוא עולה עוד קומה, הלב פועם בחוזקה והוא לא מרפה, עוד שתיים שלש, ו... "שישים"... הוא נח לשתי דקות, קפץ עוד חמש, שוב פעם מנוחה קצרה, ובקושי משרך את רגליו לקומה ה"שבעים", כשהוא מרגיש כמו סמרטוט, חלש ורועד ועכשיו צריכים לצלוח את עשרת הקומות האחרונות,

וכך הוא אוחז במעקה, ומשרך את רגליו הכואבות, מדרגה אחרי מדרגה, קומה ועוד קומה, שבעים ושלוש, שבעים וחמש, ושש, ושבע, הוא כבר כמעט מתעלף, שבעים ושמונה, איכשהו דוחף עוד קומה, ו... בשעה טובה ומוצלחת הוא מגיע לקומה השמונים, באפיסת כוחות, צונח על הרצפה... אחרי כמה דקות כשנשימתו חזרה אליו במקצת הוא זוחל בשארית כוחותיו לכיוון הדירה, ובידיים רועדות מכניס ידו לכיס בכדי להוציא את המפתח. ו... שוד ושבר, פתאום הוא מגלה את אסונו הגדול... המפתח נשאר למטה ברכב!

הנמשל ברור, בן אדם חי את ימיו בעולם הזה עד מאה ועשרים, והכל למטרה אחת ויחידה, שבסוף דרכו, כשיבוא היום, ויצטרך להגיע למעלה לעולם האמת, יכנס לגן עדן, ליהנות... בהנאות שאין לשער ואין לתאר. בן אדם, אחרי כל היגיעה ועמל שבעולם הזה, מצפה לעלות למעלה ולהיכנס ישירות לביתו שמוכן לו בעולם הבא. עד שמתברר... ש... אין כניסה... המפתח פשוט נשאר למטה... הוא לא הספיק להכין לעצמו כרטיס כניסה לעולם הבא. פשוט, מסכן... חבל על כל השנים שסתם יגע ועמל והצטער בעולם הזה, רק בכדי שיגיע לדרכו האחרונה, ולקלוט שבעצם את העיקר שכח, רחמנות... על האדם לדעת להכין את עצמו. להכין מפתח... להכין הרבה מפתחות, ולסלק מחסומים, למען ייטב לו בעולם הזה ולעולם הבא!

קדמי ביטוחים

ר' קדמי במקווה רבי מנחם מענדל מוויטבסק

המרכז הארצי לביטוח רכב
מחירים הכי זולים, תנאים הכי טובים,
והעיקר כולם בבית מרגישים.

ד"ר. עסק. חיים.

פנוסיה. מסכנתא.

2770 * מתקשרים ומרוויחים...

לע"נ: ר' משה בר ג'ימול,
מרת רחמה בת ביחה,
ר'אברהם נתניהו בר אסתר
רוזה וניסים בני רחמה ז"ל

לעילוי נשמת
קלוד מכלוף בן חסיבה
מיכל בת רינה
ז'קלין בת ממו ז"ל

לעילוי נשמת
ר' יצחק ונונו בן ממו
ראובן פרץ בן שמחה
רחל בת זהבה ז"ל

לרפואה והצלחת
אראלה בת לילי
אריאב בן שרה

לרפואה והצלחת
אליס ונונו בת קמרה
יונה בת אסתר

לרפואה והצלחת
אהרון רונן בן אליס
יצחק ונונו ומשפחתו